

FERENC PÁPA ÜZENETE A BETEGEK 32. VILÁGNAPJÁN

február 11. 2024

"Nem jó az embernek egyedül lenni". A betegekkel való törődés a kapcsolatok ápolásával

"Nem jó, hogy az ember egyedül legyen" (1Móz 2:18). Isten, aki a szeretet, kezdetől fogva közösségre teremtette az embert azért, hogy lényébe beleírta a kapcsolat dimenzióját. Így a Szentháromság képére formált életünkben arra vagyunk hivatottak, hogy teljes mértékben megvalósítsuk magunkat a kapcsolatok, a barátság és a kölcsönös szeretet dinamikájában. Arra teremtettünk, hogy együtt éljünk, nem pedig egyedül. És éppen azért, mert a közösségnek ez a rendeltetése olyan mélyen bele van írva az emberi szívbe, az elhagyatottság és a magány tapasztalata megrémít bennünket, és fájdalmasnak, sőt embertelennek tűnik. Ez még inkább igaz a gyarlóság, a bizonytalanság és a bizonytalanság idején, amelyet gyakran egy súlyos betegség kezdete okoz.

Gondolok például azokra, akik a Covid-19 világjárvány idején szörnyen magányosak voltak: A betegek, akiket nem tudtak látogatni, de az ápolók, az orvosok és a segítő személyzet is, akik mind túlterheltek voltak, és akiket elkülönített kórtermekbe zártak. És természetesen nem szabad megfeledkeznünk azokról sem, akiknek egyedül kellett szembenézniük a halál órájával, az egészségügyi személyzet kíséretében, de távol a családjuktól.

Ugyanakkor fájdalmasan együtt érzek azok fájdalmas és magányos helyzetével, akik a háború és annak tragikus következményei miatt támogatás és segítség nélkül maradnak: A háború minden társadalmi betegség közül a legszörnyűbb, és a leggyengébbek fizetik meg érte a legnagyobb árat.

Hangsúlyozni kell azonban, hogy még a békében élő és nagyobb erőforrásokkal rendelkező országokban is gyakran magányosan, sőt néha elhagyatottságban telik az öregkor és a betegség. Ezek a szomorú körülmények mindenekelőtt az individualizmus kultúrájának következményei, amely mindenáron dicsőíti a teljesítményt és ápolja a hatékonyság mítoszát, így közömbössé, sőt vakmerővé válik, amikor az embereknek már nincs erejük lépést tartani. Ekkor eldobható kultúrává válik, az embereket "már nem tekintik elsődleges értéknek, amelyet tisztelni és védeni kell, különösen, ha szegények vagy fogyatékkal élnek, ha - mint a meg nem született gyermekek - "még nem hasznosak", vagy - mint az idősek - "már nem hasznosak" (Enciklika *Fratelli tutti*, 18). Sajnos ez a logika áthat bizonyos politikai döntéseket is, amelyek nem a személy méltóságát és szükségleteit helyezik a középpontba, és nem mindig támogatják a szükséges stratégiákat és eszközöket, hogy minden embernek biztosítsák az egészségügyi ellátáshoz és a kezeléshez való hozzáféréshez való alapvető jogát. Ugyanakkor a törekeny emberek elhanyagolását és elmagányosodását az okozza, hogy az ellátást pusztán orvosi szolgáltatásokra korlátozzák, anélkül, hogy ezeket intelligens módon, az orvos, a beteg és a családtagok közötti "terápiás szövetség" keretében kísérnék.

Jó, ha újra halljuk ezt a bibliai igét: Nem jó, hogy az ember egyedül legyen! Isten a teremtés kezdetén mondja ki, feltárva előttünk az emberiséggel kapcsolatos tervének mély értelmét, de a bűn halálos sebét is, amely közbeszól, és bizalmatlanságot, töréseket, megosztottságot és így elszigeteltséget teremt. Az embert minden kapcsolatában érinti: Istennel, önmagával, másokkal, a teremtéssel való kapcsolatában. Az ilyen elszigeteltség miatt szem elől tévesztjük létünk értelmét, megfoszt a szeretet örömétől, és az élet minden meghatározó szakaszában a magány nyomasztó érzését kelti bennünk.

Testvéreim, az első kezelés, amire szükségünk van, amikor betegek vagyunk, az együttérzéssel és kedvességgel teli közelség. A beteg emberrel való törődés tehát először is azt jelenti, hogy törődünk a kapcsolataival, az összes kapcsolatával: Istennel, másokkal - családdal, barátokkal, egészségügyi személyzettel -, a teremtéssel, önmagával. Lehetséges ez? **Igen, lehetséges, és mindannyian arra vagyunk hivatottak, hogy ennek megvalósításán dolgozzunk.** Nézzük az irgalmas samaritánus példáját

(vö. *Lukács* 10,25-37), azt a képességét, hogy képes volt lelassítani és felebaráttá válni, azt a kedvességet, amellyel szenvedő testvére sebeit ellátta.

Emlékezzünk életünk e központi igazságára: azért jöttünk a világra, mert valaki befogadott minket, szeretetre teremtettünk, közösségre és testvériségre vagyunk hivatottak. Lényünknek ez az aspektusa mindenekelőtt a betegség és a gyarlóság idején tart meg minket, és ez az első terápia, amelyet mindannyiunknak együtt kell alkalmaznunk, hogy meggyógyítsuk a társadalom betegségeit, amelyben élünk.

Szeretném azt mondani nektek, akik átmeneti vagy krónikus betegségben szenvedtek: ne szégyelljétek a közelség és a szeretet iránti vágyatokat! Ne rejtsetek el, és soha ne gondoljátok, hogy teher vagytok mások számára. A betegség mindannyiunkat arra hív, hogy visszafogjuk az őrült ritmusokat, amelyekben találjuk magunkat, és újra megtaláljuk önmagunkat.

A változó időkben, amelyekben élünk, különösen mi, keresztények vagyunk arra hivatottak, hogy elfogadjuk Jézus irgalmas tekintetét. Törődjünk azokkal, akik szenvednek, akik egyedül vannak, akik talán a perifériára szorultak és félre lettek tolvá. Gyógyítsuk be a magány és az elszigeteltség sebeit azzal a kölcsönös szeretettel, amelyet Krisztus, az Úr ad nekünk az imában, különösen az Eucharishtiában. Így dolgozzunk együtt az individualizmus, a közömbösség és az eldobó magatartás kultúrája ellen, és engedjük, hogy a gyengédség és az együttérzés kultúrája növekedjen.

A betegek, a gyengék, a szegények az egyház középpontjában állnak, és emberi figyelmünk és lelkipásztori erőfeszítéseink középpontjában is kell állniuk. Ezt nem szabad elfelejtenünk! Bízunk magunkat a Boldogságos Szűz Máriára, a betegek Megváltójára, hogy közbenjárjon értünk, és segítsen a közelség és a testvéri kapcsolatok kiépítésében.

Róma, Lateráni Szent János, 2024. január 10.

FRANCISCUS